

François is chauffeur

Als je op woensdag- of vrijdagochtend spullen laat ophalen of bezorgen door PortAgora is de kans aanwezig dat François (47) voor je deur staat. François is een lieve man die sinds een half jaar bij PortAgora werkt en daar heel erg blij van wordt. “Het is niet alleen het werk, maar gewoon het contact met collega’s. Ik voel me hier fijn en word met respect behandeld. En ik behandel iedereen hier ook met respect. We doen het met elkaar en iedereen heeft zo zijn eigen kwaliteiten. En ja, ook zijn eigen rugzak.”

Herbelevingen

En de rugzak van François is behoorlijk. We gaan hier niet over uitweiden, maar het is ongelooflijk dat iemand die heeft meegemaakt wat hij heeft meegemaakt nog kan functioneren. “Dat kan ik ook niet volle bak, hoor. Een groot deel van mijn week ben ik bezig met therapie volgen voor mijn PTSS en dealen met onder andere de herbelevingen die ik heb.” 18 tot 24 keer per week beleeft François in zijn hoofd een gebeurtenis uit zijn jeugd. En omdat hij een fotografisch geheugen heeft, herbeleeft hij die volledig, van begin tot eind en tot in detail. Om daarna weer tot rust te komen en te ontspannen luistert hij naar jazzmuziek.

Ongeluk

François is internationaal vrachtwagenchauffeur geweest, maar na een ongeluk heeft hij rugklachten overgehouden en kon hij het werk niet meer doen. Dat doet hij nu dus twee ochtenden bij PortAgora als vrijwilliger.

Op de bus

“Ja, dat is een heel goede beslissing geweest, om naar PortAgora te bellen om te vragen of ze me konden gebruiken. Carola zei meteen: ‘Kom maar langs. Je bent welkom.’ We hadden een gesprek en het werd meteen duidelijk dat ik op de bus zou gaan rijden. Dat is wat ik leuk vind en stiekem hoop ik dat het nog zo goed met me komt dat ik weer een betaalde baan als chauffeur kan krijgen. Mijn collega’s hier kennen mijn verleden en begrijpen het dus als ik me even terugtrek. Dat is fijn. Het

voelt hier echt als een warm bad. Ik kom hier ook gewoon als ik niet hoef te werken. Dat zegt genoeg, lijkt mij.”

Kastje wegbrengen

Als ik aan het einde van het gesprek aan François vraag of hij nog iets kwijt wil, zegt hij eerlijk: “Ik ben eenzaam. Ik zou graag een relatie willen. Maar vrouwen zien het met mij niet zitten, ze vinden me te dik. Dat doet pijn.” François is wel al 100 kilo afgevallen. Als hij nog meer afvalt, zal dat voor zijn rug ook beter zijn. Hij geeft de moed niet op, hij gaat door. “En nu moet ik gaan, ik moet een kastje naar een klant gaan brengen”, zegt hij. Bedankt voor je openhartige verhaal, François.